

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. S.**, st. příslušnost A. i. r.
t. č. Z. p. z. c. V. L. 234, X V. L.
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2019, č. j. KRPM-117521-22/ČJ-2019-140022, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Dublin III). Žalovaná stanovila dobu zajištění cizince podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3. 10. 2019 do 1. 11. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaná řádně nevyhodnotila podmínky zajištění nezletilého žalobce. Žalobce v řízení tvrdil, že své datum narození nezná, ale že mu je 17 let 4 měsíce a 26 dní, tedy že je nezletilou osobou bez doprovodu. Žalobce rovněž téhož dne uvedl, proč napoprvé uváděl jiné údaje. Žalovaná na toto tvrzení nijak nereagovala a nijak se nevypořádala se skutečností, že je relativně pravděpodobné, že žalobce je skutečně nezletilou osobou bez doprovodu. Žalovaná tak měla aplikovat § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se měla vypořádat s tím, zda je možné žalobce zajistit s ohledem na jeho věk a zda hrozí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pokud tak žalovaná neučinila, zatížila rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná měla ustanovit žalobci opatrovníka v souladu s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, to vše až do okamžiku, než bude bezpečně prokázáno, že ve skutečnosti žalobce nezletilý není.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně věk žalobce při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění. Žalovaná měla správně posuzovat otázku faktické a právní uskutečnitelnosti předání cizince podle nařízení Dublin III. Existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti. Problematicnost bulharského azylového systému je v obecné rovině známa. Žalobce odkázal na zprávu *Aida country report: Bulgaria* z října 2015 nebo poměrně proměnlivé postoje UNHRC, které dokonce v roce 2014 vydalo oficiální výzvu k nepředání žadatelů o mezinárodní ochranu, kterou následně odvolalo. Bulharsko je společně s Řeckem, Maďarskem a v případě některých skupin žadatelů o mezinárodní ochranu i Itálií zemí schengenského systému, která vykazuje největší nedostatky v azylovém systému a balancuje na hraně čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení.
4. Ačkoliv je situace v Bulharsku ve vztahu ke zranitelným skupinám osob problematická, žalovaná se nijak aktuální otázkou přípustnosti navrácení žadatele s ohledem na jeho pravděpodobnou příslušnost ke zranitelným skupinám (nezletilým osobám bez doprovodu) nevypořádala a její úvaha se vyčerpala pouhým konstatováním o tom, že žalobce příslušníkem takové skupiny není.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** zopakovala skutková zjištění ze správního řízení, zejména to, že poté, co byla za účasti tlumočníka žalobci sdělena informace, že byla nalezena shoda jeho daktyloskopických otisků v systému EURODAC, začal žalobce čistě účelově údaj o svém datu narození popírat a dále již uváděl, že své datum narození nezná a že jemu 17 let 4 měsíce a 26 dní. Vzhledem k tomu, že věk cizince byl zjevný na první pohled (viz fotografie žalobce ve spise), pojala žalovaná důvodné pochybnosti o tom, že jde o nezletilého cizince či cizince, který je blízký věku nezletilého. Podle vzhledu žalobce se jeho věk blížil spíše věku 30 let. Na základě toho byl žalobce dne 4. 10. 2019 v 8.30 h podroben klinickému vyšetření ve Fakultní nemocnici Olomouc. Podle lékařské zprávy z téhož dne byl u žalobce hodnocen kostní věk ze snímku levé ruky a zápěstí dvěma nezávislými odborníky podle metody Greulich-Pyle a TW3. Tak bylo zjištěno, že žalobci je 19 a více let a má již plně uzavřené růstové štěrby. Na základě toho neměla žalovaná dále pochybnosti o tom, že žalobce byl nezletilý či blízký věku nezletilého a dále na něj pohlížely jako na dospělého. Na základě toho bylo žalobci stanoveno datum narození na X. Údaje totožnosti byly za přítomnosti tlumočníka doplněny jménem a příjmením současným a rodným. Vzhledem k tomu, že žalobce dne 3. 10. 2019 neoprávněně vstoupil ze Slovenské republiky na území České republiky a pobýval téhož dne na území České

republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, přičemž u něj byl zjištěn záznam systému EURODAC a současně bylo prokázáno, že se v jeho případě nejedná o nezletilého cizince bez doprovodu, byl žalobce dne 4. 10. 2019 v 9.50 h zajištěn, o čemž byl neprodleně sepsán úřední záznam o zajištění cizince, ve kterém je rovněž uvedeno, že žalobci je 19 a více let a bylo mu stanoveno datum narození na X.

6. K námitce nepřezkoumatelnosti hodnocení věku žalobce a příslušnosti ke zranitelné skupině nezletilých osob bez doprovodu žalovaná uvedla, že dostatečně vyhodnotila věk žalobce ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění na základě shora uvedeného a neměla žádné pochybnosti o tom, že se v případě žalobce nejedná o nezletilého cizince bez doprovodu.
7. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 větě druhé a třetí v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. **Ze správního spisu** soud zjistil ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu o zajištění cizince dne 3. 10. 2019 v 9.50 h datum narození žalobce X. Podle databáze EURODAC byl nalezen údaj o žalobci dne 3. 10. 2019 v 12.24 h, a to s údajem zapsaným v Bulharsku a místem žádosti RPC Voenna rampa a tamním datem otisku prstů 16. 8. 2019.
9. Na veškerých písemnostech správního spisu je uvedeno datum narození žalobce X (č. 1. 1 – 34, s výjimkou odpovědí na vyhledávání v databázích žalované). Většinu písemností s datem narození X žalobce podepsal (písemnost s dotazem na EURODAC). Další část písemností s datem narození 11. 5. 1998 podepsal žalobce za přítomnosti tlumočníka (úřední záznam o zajištění cizince, poučení zajištěné osoby, usnesení o ustanovení tlumočníka, žádost o umístění osoby do policejní cely s překladem). Až při podání vysvětlení dne 3. 10. 2019 v 10 h žalobce namítl, že je nezletilý a datum svého narození nezná, ale je mu 17 let 4 měsíce a 26 dní.
10. Podle zprávy Fakultní nemocnice Olomouc, dětské kliniky, ze dne 4. 10. 2019 kostní věk žalobce ohodnocený ze snímku levé ruky a zápěstí dvěma nezávislými odborníky dle metody Greulich-Pyle a TW3 je 19 a více let, jsou již kompletně uzavřené růstové štěrby.
11. Podle podání vysvětlení dne 3. 10. 2019 v 10 h za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že nezná datum svého narození, ale je mu 17 let 4 měsíce a 26 dní, a že o cestovní pas v Afghánistánu žádal, ale nebyl mu vydán, jelikož je nezletilý. Jiné doklady u sebe neměl, vlastnil občanský průkaz, který nechal v Afghánistánu, protože se obával toho, že by jej mohl při cestě do Francie ztratit. Žalobce uvedl, že policistům nerozuměl, co po něm chtějí, a v podstatě odsouhlasil, co policie napsala předtím. Afghánistán opustil asi před rokem a přes Pákistán, Írán, Turecko a Řecko došel do Bulharska. Tam byl umístěn do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

zařízení pro nezletilé cizince, kde byl 17 dní, policie v Bulharsku mu sejmula otisky prstů. V Evropě žije starší bratr žalobce, ale neví, ve které zemi by se mohl nacházet. Žalobce se na cestu vydal bez dokladů a nevěděl, že potřebuje k překročení hranic nějaké povolení.

12. Součástí spisu je výpověď řidiče nákladního vozidla, ze kterého dva cizinci, včetně žalobce, vyskočili na čerpací stanici a výpis transakcí mýtného systému ze dne 3. 10. 2019, podle kterého vozidlo se žalobcem překročilo dne 3. 10. 2019 v 7.20 h státní hranici ze Slovenska na bývalém hraničním přechodu Lanžhot – Kúty.
13. Fotografie cizince ve správním spise odpovídala muži ve věku asi 30 až 40 let, zejména ve srovnání s ostatními fotografiemi cizinců v jiných spisech zdejšího soudu pocházejících z Afghánistánu a dalších zemí.
14. **Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 10. 2019 o zajištění žalobce** popsala podrobně správní řízení a zjištěný skutkový stav. Ve vztahu k žalobním námitkám žalovaná uvedla, že žalobce za přítomnosti tlumočnicka sdělil, že nezná své datum narození, ale uvedl, že je mu 17 let 4 měsíce a 26 dní. Žalobce o cestovní pas v Afghánistánu údajně zažádal, ale nebyl mu vydán, jelikož je nezletilý. Žalobce jiné doklady u sebe neměl, vlastní občanský průkaz, který nechal v Afghánistánu, protože se obával toho, že by ho mohl při cestě do Francie ztratit. Otcí je 60 let a matce 45. K údajům, co řekl včera, uvedl, že policistům nerozuměl, co po něm chtějí, a v podstatě odsouhlasil, co policie napsala. Z Afghánistánu žalobce cestoval za pomoci převaděčů a „cesta byla domluvena za 600 000 afghánských peněz“ do Francie s tím, že peníze budou převaděčům vyplaceny až poté, co se dostane do Francie. V Bulharsku se žalobce přihlásil na místní policii, poté byl umístěn do zařízení pro nezletilé cizince, tam mu sejmuli otisky prstů. Z tohoto zařízení odjel vlakem k hranici se Srbskem a v Bělehradu v parku, kde pobývají cizinci, ho kontaktoval převaděč, který ho vlakem doprovodil do města s názvem Šert. Převaděč mu umožnil nastoupit do jednoho z mnoha zaparkovaných nákladních automobilů, celkem nastoupilo pět osob. Tři osoby řidič ráno našel a vyložil. Žalobce a jeho kamaráda nenašel, protože se dobře schovali. V tomto vozidle přijel do České republiky. K doplňujícím otázkám žalobce uvedl, že cílem jeho cesty byla Francie, v České republice je poprvé. V případě, že by mu byl udělen azyl, zůstal by v České republice. Žalobce dodal, že v Afghánistánu byl jeho život v ohrožení a že zůstane v kterékoliv zemi EU, která mu udělí azyl. V Bulharsku nežádal o azyl, jelikož tato země není zemí EU a jsou zde špatné životní podmínky pro cizince a pro získávání azylu. V minulosti o vydání víza pro cestu do některého ze států EU nežádal. Ve státech EU o azyl nežádal nikde. V žádném státě EU mu nebyl vysloven zákaz pobytu. Žalobce nemá v ČR blízké příbuzné s povoleným pobytem nebo někoho, kdo by se o něho postaral. V Evropě žije jeho starší bratr, ale neví, ve které zemi. Žalobce cestovní doklad nevlastní, má pouze občanský průkaz, který zůstal v Afghánistánu, žalobce cestoval bez dokladů. Na otázku, zda si je vědom toho, že bez platného cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých zemí a vstoupit na území ČR, žalobce uvedl, že nevěděl, že potřebuje k překročení hranic nějaké povolení. V minulosti v zemi svého původu ani nikde jinde nebyl stíháný policií, popřípadě souzen. Žalobce nemá žádné finanční prostředky. Na území ČR nemá žádné sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby.
15. Žalovaná shrnula, že z citovaných listin ve spise a výpovědi žalobce je zřejmé, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 3. 10. 2019 na území České republiky bez cestovního dokladu a víza a oprávnění k pobytu. Podle provedených zjištění byl veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Bulharsku a měl se na jeho území zdržovat do doby, než

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti založily důvod pro zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu EU, v daném případě do Bulharské republiky.

16. Spisovým materiálem bylo doloženo, že první bezpečnou zemí, kde byl žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, byla Bulharská republika a tato země je příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s citovaným nařízením povinná žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. Žalovaná odkázala na čl. 18 odst. 1 písm. d) a čl. 28 odst. 2 citovaného nařízení o tom, že Bulharsko je povinno přijmout žalobce zpět a že v případě, že existuje vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, mohou členské státy dotyčnou osobu zajistit za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení.
17. Žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobce, neboť ten podle zjištění byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharské republice a měl za povinnost setrvat tam do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. To, že žalobce nehledal ochranu v podobě azylu v Bulharsku, je patrné z jeho následného jednání, kdy namísto toho, aby se zdržoval na území Bulharska do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do Francie. Žalobce na území EU vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza či povolení a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Francie. Žalobce rovněž nemá pro pobyt na území ČR žádné vízum či jiné oprávnění a nemá zde zajištěno ubytování. Jeho skutečným cílem cesty byla vždy Francie. Popsaným jednáním, kdy žalobce úmyslně vstoupil na území EU bez cestovního dokladu, potřebného víza či povolení a poté opětovně pokračoval přes Srbsko, Maďarsko a Slovensko do ČR bez potřebných dokladů pro vstup na území ČR, žalobce dal zřetelně najevo, že nebude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území Srbska, Maďarska, Slovenska a následně i ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území dalších členských států EU tak, aby se dostal až do Francie. Žalobce svým jednáním prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti, kdy vstoupil neoprávněně na území Bulharské republiky, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná uzavřela, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku pokračováním jeho cesty do Francie.
18. Podle žalované prokázané jednání osvědčuje skutečnost, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce úmyslně opustil Bulharskou republiku, která mu nabídla ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě do Francie. Žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá zde zajištěno ubytování, nemá dostatek finančních prostředků a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z elementárních povinností cizince pobývajících na území ČR. Žalobce nemá ani dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by žalobce ubytoval, případně za něho finanční záruku

složil. Žalobce není schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání.

19. Žalovaná dospěla k závěru, že předání žalobce je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, žalobce je zdravotně v pořádku a svobodný. Dle jeho slov nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné, žádné rodinné vazby. Délku pobytu žalobce na území ČR lze počítat v řádu hodin, takže je vyloučeno, že by si vytvořil v ČR silnější vazby, které by byly překážkou jeho umístění do zařízení a následného přemístění do Bulharska. Vzhledem ke krátké době pobytu žalobce na území ČR je také vyloučeno, aby si zde vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce nemá žádné finanční prostředky a není schopen si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl schopen finanční prostředky na svou obživu a ubytování legálně obstarat. V případě žalobce je také vyloučen dobrovolný návrat do Bulharska, neboť nemá finanční prostředky na zajištění letenky a jakýkoliv jiný způsob pozemní dopravy by měl za následek opětovný nelegální vstup do sousedních zemí. Bulharsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků. Bulharsku bude předložena žádost o převzetí cizince a Bulharsko má lhůtu dvou týdnů na to, aby se k žádosti vyjádřilo a v případě, že předání žalobce nebude v době zajištění realizováno a nadále budou trvat důvody pro omezení osobní svobody, bude rozhodnuto o prodloužení zajištění.
20. Podle informace o zajištění cizince ze dne 7. 10. 2019, vydané žalovanou, Krajským ředitelstvím policie Olomouckého kraje, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, byla u žalobce porovnáním otisků prstů v systému EURODAC nalezena shoda s údajem z Bulharska. Podle žádosti o vydání osoby z policejní cely ze dne 5. 10. 2019 byly žalobci vydány mobilní telefon značky Samsung s poškozeným displejem a SIM karta Telenor.
21. Podle sdělení Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní policejní spolupráce, oddělení operativní spolupráce, ze dne 9. 10. 2019 byl žalobce s údaji o narození X v Afghánistánu registrován v národním středisku pro uprchlíky dne 16. 8. 2019 pod jménem A. G., nar. X, cizinecké číslo X, a byl ubytován v uprchlickém středisku Voenna rampa Sofia, ul. Prof. Ivan Georgiev č. p. 29. Žalobce středisko sám opustil a jeho pobyt není znám ode dne 28. 8. 2019, fotografie žalobce byla přiložena (pozn. soudu: fotografie zobrazuje stejnou osobu jako na fotografii žalobce pořízené při jeho zajištění).
22. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
23. Klíčovou otázkou pro posouzení námitek žalobce je skutečné datum narození žalobce. Krajský soud předně přisvědčil žalované v tom, že ve správním spise není před podáním vysvětlení dne 3. 10. 2019 v 10 h žádná zmínka o tom, že by datum narození žalobce mohlo být jiné než X, ze kterého vycházela policie od prvního kontaktu se žalobcem.
24. Žalobce u sebe neměl žádné doklady, při zjišťování jeho osobních údajů tak mohla žalovaná vycházet pouze z jeho vlastních tvrzení, což také učinila. Žalobce podepsal všechny písemnosti na č. l. 1 – 34 s datem narození X, a to za přítomnosti tlumočníka: úřední záznam o zajištění cizince, poučení zajištěné osoby, usnesení o ustanovení tlumočníka, žádost o umístění osoby do policejní cely s překladem. Teprve až při podání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

vysvětlení dne 3. 10. 2019 v 10 h překvapivě žalobce namítl, že je nezletilý a datum svého narození nezná, ale je mu 17 let 4 měsíce a 26 dní. Samo toto tvrzení je zcela nepřesvědčivé, protože si protiřečí. Soud zdůrazňuje, že citované písemnosti, které i pro osobu neznalou českého jazyka naprosto jednoznačně v bezprostřední blízkosti jména a příjmení žalobce uvádějí datum narození X, žalobce také potvrdil svým podpisem. S ohledem na podpis bez jakýchkoli výhrad je třeba mít za to, že žalobce s jeho obsahem souhlasil. Nehraje přitom roli, že úřední záznam o zajištění cizince, poučení zajištěné osoby, usnesení o ustanovení tlumočníka a žádost o umístění osoby do policejní cely byly sepsány v českém jazyce, neboť při jejich sepisování i podepisování byl přítomen tlumočník, který předtím složil tlumočnický slib.

25. Soud shodně s žalovanou tvrzení žalobce o zkreslení jím uváděných údajů policií při sepisování úředního záznamu neuvěřil. Policisté neměli žádný důvod informace poskytované žalobcem jakkoli zkreslovat. Je také vyloučeno, aby více policistů zkreslilo datum narození žalobce s naprosto stejným výsledkem. Věrohodnost tvrzení žalobce o chybně uvedeném datu narození zcela zpochybnil datum narození žalobce evidovaný bulharskými státními orgány v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska. Soud poukazuje na to, že ke ztotožnění žalobce v databázi EURODAC jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku došlo až po vyhotovení zmíněného úředního záznamu o zajištění cizince, osobní údaje žalobce uvedené v tomto úředním záznamu tak mohla žalovaná získat výlučně od žalobce.
26. Krajský soud dospěl k závěru, že to byl právě a výlučně žalobce, kdo sdělil žalované své datum narození X, a že toto datum nebylo zkresleno v tu chvíli vlivem tlumočení (ještě nebyl ustanoven a přítomen tlumočník) ani jinak ze strany žalované upravováno. Dle krajského soudu naopak pochybnosti vzbuzuje to, že žalobce až při podání vysvětlení začal uvádět, že nezná datum svého narození, ale že mu je 17 let 4 měsíce a 26 dní.
27. K provedenímu lékařskému vyšetření kostního věku žalobce soud podotýká, že závěr vyšetření zněl, že „kostní věk ... je 19 a více let“ a že jsou „již kompletně uzavřeny růstové štěrbin“. Slovní spojení „19 a více let“ přitom vyjadřuje, že žalobci nemůže být méně než 19 let a je již tedy zletilý. Dodatek o uzavřených růstových štěrbinách tento závěr ještě upřesňuje a umocňuje. Závěr lékařského vyšetření je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti. Ty ostatně nevznese ani žalobce. Nejedná se tak o údaj přibližný, lékařská zpráva neuvádí žádnou odchylku. Věk 19 let a více přitom neodpovídá ani datu narození, který tvrdil později žalobce (17 let 4 měsíce a 26 dnů), ani datu narození, které sdělil žalobce, resp. je uvedeno bulharskými státními orgány v databázi EURODAC (X). Naopak, tento závěr lékařského vyšetření odpovídá datu X uvedenému jako datum narození žalobce v úředním záznamu po prvním kontaktu žalobce s policií.
28. Žalovaná postupovala zcela správně, když při svém rozhodování vycházela z data narození X, které jí sdělil sám žalobce. Žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že by jeho datum narození bylo jiné, resp. že by byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezletilý. Soud neuvěřil tvrzení žalobce o zkreslení údajů při zápisu jeho data narození policisty a ve shodě se žalovanou shledal, že žalobce začal při podání vysvětlení uvádět nižší věk pouze účelově ve snaze získat pro sebe výhodnější postavení osoby nezletilé bez doprovodu. Na základě toho vyhodnotil krajský soud veškeré žalobní námitky upozorňující na pochybení žalované v souvislosti s věkem žalobce jako zcela nedůvodné. Žalovaná neměla povinnost postupovat podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje pouze na nezletilé cizince bez doprovodu, nikoli na zletilého žalobce, a neměla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

ani povinnost se v odůvodnění vypořádávat s požadavky uvedenými v tomto ustanovení. Současně nebylo namístě ustanovit žalobci opatrovníka, tudíž žalovaná ani v tomto ohledu neporušila žádný právní předpis. Žalovaná pak rovněž nebyla povinna vyhodnocovat věk žalobce při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění, kterým bylo předání žalobce v rámci dublinského řízení do Bulharska.

29. Krajský soud shledal, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda je předání žalobce do Bulharska realizovatelné, a dodržela požadavky v této souvislosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou poukazyval žalobce. Soud připomněl, že dokonce sám žalobce připustil, že se žalovaná se souladem jeho předání do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III obecně vypořádala. Toto vypořádání označil soud za dostačující, neboť žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu a nepatří do skupiny zvláště zranitelných osob – dětí, tudíž nebyl důvod tuto otázku v napadeném rozhodnutí jakkoli rozebírat.
30. Žalované je třeba dát za pravdu ohledně toho, že neexistují žádné důvodné pochybnosti o zkreslení žalobcem uváděných údajů při zápisu do úředního záznamu, mj. s ohledem na to, že toto datum sdělil žalobce sám a to, že je zletilý potvrdilo lékařské vyšetření. Žalobcem pozdější tvrzení o jiném datu narození, resp. o tom, že si ho nepamatuje, ale přesto uvedl svůj věk, vzbudilo důvodné pochybnosti o jeho věrohodnosti, tím spíše, když v Bulharsku státním orgánům uvedl úplně jiné datum narození. Nelze shledat žádný důvod, pro který by všichni policisté a tlumočníci i zpracovatelé datum narození záměrně zkreslovali. Soud shodně s žalovanou shledal žalobcova tvrzení jako účelová. Z provedeného dokazování a výše uvedených skutečností se podává, že žalobce je ekonomickým migrantem, který se kvůli nedostatku pracovních příležitostí snažil z domovského Afghánistánu přes Írán a Turecko dostat do Francie, přičemž pobýval v Bulharsku v postavení žadatele o azyl. Odtud se dostal do Srbska a za pomoci převaděčů z něho ilegálně přejížděl dále na severozápad, až byl zachycen v České republice po vystoupení z kamionu spolu s dalším ilegálním migrantem. Jako nejpravděpodobnější vysvětlení žalobcova jednání se tedy jeví, že snížením udávaného věku se snažil získat výhody spojené s postavením nezletilé osoby bez doprovodu poté, co se mu nezdařilo ilegálně proniknout do Francie.
31. Námitka žalobce, že s ním žalovaná nejdříve měla zacházet jako s nezletilým bez doprovodu, je bezpředmětná. Sám žalobce nejdříve žalované sdělil datum narození, ze kterého vyplynulo, že je zletilý (X). Celá jeho konstrukce postavená na nesprávném zacházení s jeho osobou jako se zletilým namísto s nezletilým byla od počátku bez šance na úspěch. Za situace, kdy byla žalovaná na základě jí dostupných informací (sdělených žalobcem samotným) důvodně přesvědčena o tom, že žalobce byl v době zajištění starší 19 let, a lékařské vyšetření tento údaj zakrátko (ještě týž den, kdy došlo k prvnímu kontaktu se žalobcem) potvrdilo, nebyla žalovaná povinna dále detailněji přezkoumávat datum jeho narození. Samotné fyzické vzezření žalobce, jak dokládají obě jeho fotografie ve spise (pořízené žalovanou v den zajištění i fotografie opatřená bulharskými státními orgány), nebudilo žádnou pochybnost o tom, že žalobci je kolem třiceti let a více.
32. O tom, že žalobcův věk se v rozhodnou dobu pohyboval jednoznačně za hranicí dospělosti (18 let), není pochyb – plyne to z příslušného lékařského vyšetření i z jeho původních tvrzení. Obecně vzato je na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let anebo to tvrdí, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že vskutku takového, a nikoli vyššího věku, jsou. Ve věku kolem 18 let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

rozumové schopnosti a osobnostní vyzrálост rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Afghánistánu, Pákistánu, Bangladěše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku. Pokud tvrdí, že datum svého narození neznají, anebo údaje o datu svého narození mění (oproti původnímu věku nad 18 let začnou udávat věk pod touto hranicí), bude to často signálem jejich účelového jednání ve snaze získat cizinecko-právní výhody spojené s nižším věkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017-28).

33. Žalovaná se dostupnými prostředky snažila objasnit tvrzení žalobce o jeho nižším věku, když k provedení příslušného lékařského vyšetření za účelem určení věku přistoupila. Vyhodnocení údaje „19 let a více“ jako nerozporného s dřívějším závěrem o zletilosti učiněném na základě údajů o datu narození, které poskytl sám žalobce, je v souladu se zjištěnými fakty i pravidly logického a racionálního myšlení. Tato námitka žalobce je proto nedůvodná.
34. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se reálnosti předání žalobce do Bulharska a tvrzených systémových nedostatků tamních azylových řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
35. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je předání reálné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že *„správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
36. V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“*

37. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je předání žalobců do jiného členského státu alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Současně se také z úřední povinnosti musí zabývat případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Tato povinnost není nijak vázána na obsah tvrzení zajišťovaného cizince, neboť podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, (dále jen „správní řád“) musí žalovaná zkoumat, zda nejsou naplněna kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovená v jeho druhém pododstavci, *ex officio* (tedy z úřední povinnosti).
38. Se žalobcem lze tedy souhlasit v tom, že žalovaná měla povinnost zabývat se reálností jeho předání do jiného členského státu EU podle nařízení Dublin III. V této souvislosti ovšem soud zdůrazňuje, že pravomocí vést řízení o předání žalobce do jiného členského státu EU není nadána žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které určuje, do jakého členského státu bude dotyčný předán a s takto určeným státem následně předání vyjednává. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách, a navíc v době, kdy ještě Ministerstvo vnitra nezahájilo vlastní řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu EU.
39. V projednávané věci ze zjištění žalované na základě shody otisku prstů i z vlastní výpovědi žalobce vyplynulo, že v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku. Podle těchto zjištění žalované přicházelo v úvahu předání žalobce do Bulharska. Po žalované, která k tomu není nadána pravomocí, nelze požadovat, aby sama zkoumala, do kterého členského státu EU by žalobce teoreticky mohl být předán podle nařízení Dublin III, proto považuje soud za zcela dostatečné, pokud žalovaná hodnotila realizovatelnost předání a existenci případných překážek pouze ve vztahu k Bulharsku.
40. Žalobce ve správním řízení žádné námitky proti předání do Bulharska nevznsl. V době rozhodování žalované bylo prokázáno pouze to, že státem příslušným k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Bulharsko, a to na základě shody otisků jeho prstů v systému EURODAC i tvrzení žalobce samotného. Ve správním ani soudním řízení správním skutečnost, že vydání žalobce do Bulharska je nepřipustné, prokázána nebyla.
41. Z hlediska oprávněnosti žalované rozhodnout o zajištění žalobce považuje soud za klíčové to, zda existuje alespoň jeden stát, který je příslušný k rozhodnutí o jeho žádosti a kam je předání žalobce alespoň potenciálně možné, tj. stát, u kterého není předání *a priori* vyloučeno z důvodu systematických nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaná z tohoto pohledu z úřední povinnosti posoudila Bulharsko, kde žalobce již v minulosti o mezinárodní ochranu požádal, a vyhodnotila reálnost potenciálního předání.
42. Žalovaná u Bulharska neshledala systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Na straně 5 napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že Bulharsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání podle nařízení Dublin III, a že dospěla k závěru, že předání

žalobce v době trvání zajištění je uskutečnitelné, neboť této realizaci nebrání v době rozhodování o zajištění žádná překážka.

43. Ani zdejšímu soudu ke dni vydání rozsudku ani ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované z úřední činnosti není známa žádná informace ani žádný rozsudek krajského nebo Nejvyššího správního soudu, případně jiného členského státu EU nebo jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu EU, ze kterých by vyplývalo, že by v Bulharsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele. Z databáze Nejvyššího správního soudu je známo, že Česká republika vede tzv. dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně pobývající na území České republiky, předáváni do Bulharska (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 41 A 3/2018-32, který byl vydán později než zpráva doložená žalobcem; z předcházejících k Bulharsku srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 142/2017-90). Přemístění žalobce je v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nedostatky podle tohoto článku nebyly zjištěny a předání je možné. V tomto ohledu je podle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí v daném případě, i s ohledem na absenci námitek žalobce ve správním řízení, zcela dostačující a přezkoumatelné.
44. Žalovaná posuzuje reálnost předání pouze předběžně. V této souvislosti je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, podle kterého *„Policie České republiky je při zajištění cizince povinna zkoumat, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, a to v tom rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení.“* Této povinnosti žalovaná v projednávané věci dostala. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by jakkoli nasvědčovaly tomu, že v Bulharsku existují systematické nedostatky týkající se azylového řízení nebo podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle názoru soudu by podrobnější zkoumání těchto otázek v řízení o zajištění žalobců vzhledem k absenci relevantních tvrzení z jejich strany jednoznačně překračovalo rámec tohoto řízení i kompetenci žalované, neboť zevrubné zkoumání případných překážek předání cizince přísluší správnímu orgánu, který povede vlastní řízení o předání.
45. Na údajné systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Bulharsku, žalobce poprvé poukázal až v žalobě, proto podle názoru soudu nelze žalované vytýkat, že se těmito skutečnostmi více nezabývala. Za situace, kdy žalobce nijak neupřesnil, jak konkrétně ho měly jím popisované skutečnosti zasáhnout, soud dospěl k závěru, že tato obecná tvrzení nejsou způsobila vyvrátit (toliko předběžný) závěr žalované o reálnosti naplnění účelu zajištění, tj. předání žalobce do Bulharska. Žalobce v žalobě pouze citoval ze zprávy, která v okamžiku zajištění žalobce byla již více než čtyři roky stará, tedy nikoli aktuální. Soud ji proto vyhodnotil jako irelevantní.
46. Zbavení osobní svobody jednotlivce musí být vždy výjimečným opatřením, při nemožnosti uplatnit mírnější donucovací prostředky, musí trvat co nejkratší dobu a být úzce spjata s účelem zajištění. Tyto požadavky však byly v projednávané věci naplněny. Žalobce ostatně netvrdil, že by existovala nějaká konkrétní možnost uplatnit mírnější donucovací prostředky, ani že by doba trvání zajištění byla nepřiměřeně dlouhá. Soud připomíná, že žalobce v České republice nikoho nemá a nedisponuje ani cestovními

doklady a vízy, které by mu umožnily Českou republiku opustit a legálně se dostat do Francie. Jedinou jeho možností tak je vyčkat oficiálního předání v zařízení, které k tomu slouží a do něhož byl při splnění zákonných podmínek umístěn.

47. Soud uzavírá, že v souladu se závěrem uvedeným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.
48. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit.
49. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, *N. S. a další*). Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.
50. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců, správního řádu ani dalších právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné, tudíž zákonné a přezkoumatelné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. listopadu 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N..